

ת"פ 22151/06/13 - מדינת ישראל נגד משה מאור כחלון, נוראל סטרט

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 מרץ 2014

ת"פ 22151-06-13 מדינת ישראל נ' כחלון(עציר) ואח'

בפני כב' השופט יואל עדן
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
1. משה מאור כחלון (עציר)
2. נוראל סטרט (ארסלן)

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד מיטל אמויאל

הנאשם 2 וב"כ עו"ד עוזי נקש

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין לנאשם 2

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") הורשע על פי הודייתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 ו-382(א) לחוק העונשין.

הנאשם הורשע כאמור בכך שבתאריך 1.6.2013 בילה ביחד עם הנאשם 1 בפאב, בשלב מסוים של הערב הכה הנאשם 2 במכת אגרוף בפניו, את המתלונן אשר רקד עם חברתו. בעקבות כך, הנאשמים ואחרים נוספים הוצאו מן הפאב, ומיד לאחר מכן הפילו הנאשם ואחרים את המתלונן לרצפה ובעטו בראשו ובידיו, בצוותא. בהמשך, בין הנאשמים ואחרים התפתחה קטטה.

כתוצאה ממעשי הנאשם 2 ואחרים שהיו עימו נשברה למתלונן שן קדמית, הוא דימם משפתו וסבל מנפיחות בראשו.

2. לאחר הרשעתו, הוסכם כי הנאשם ישלח לקבלת תסקיר שרות המבחן, אשר יבחן גם את שאלת ההרשעה, והצדדים יטענו לעניין העונש באופן חופשי. בישיבת הטיעונים לעונש חזר בו הנאשם מהבקשה לביטול ההרשעה. בענייננושלהנאשםהוגשהחו"דמטעםהממונהעלעבודותשירותאשרלפיה הוא כשיר לבצעעבודותשירות.

3. ב"כ המאשימה טענה כי יש להותיר את הרשעת הנאשם על כנה, ועתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין

עמוד 1

של"צ לבין מספר חודשי מאסר בפועל כרף עליון, וזאת תוך התחשבות בנסיבות ביצוע העבירה. המאשימה עתרה להטלת עונש מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פיצוי למתלונן וכן העמדה בצו מבחן למשך שנה, כבקשת שירות המבחן.

נטען כי במסגרת המתחם האמור, המאשימה לקחה בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, את העדר עברו הפלילי, את לקיחת אחריותו המהירה וחסכון בזמן שיפוטי וכן את האמור בתסקיר אשר מצביע על נסיבות חיים לא פשוטות ואת השינוי שערך הנאשם 2 בחייו והמלצות שירות המבחן אודות צו מבחן לשנה.

ב"כ המאשימה טענה כי בנסיבות המקרה, הנאשם פעל מתוך התקף קנאה, אולם לאחר שהוצא מהפאב ע"י המאבטחים, המשיך להכות את המתלונן ובעט בו בעודו ברצפה יחד עם אחרים, נטען לחומרה הרבה של עבירות אלימות המצדיקה ענישה מכבידה, כאשר המאשימה רואה בחומרה את האלימות אשר בוצעה בצוותא, ונטען כי חלקו של הנאשם הינו דומיננטי והוא זה אשר גרר אחרים לתקוף את המתלונן.

עוד נטען כי למתלונן נגרם נזק בלתי הפיך בדמות שבירתה של השן הקדמית, וכן חבלות בגופו.

נטען כי לאור ההתחשבות בנסיבותיו של הנאשם וגילו המאשימה עותרת למאסר שיכול ויבוצע על דרך עבודות שירות.

4. ב"כ הנאשם טען כי במועד ביצוע העבירה, הנאשם היה בן 19 ובעיצומו של שירות צבאי אשר נקטע נוכח המיוחס לו, והוא הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר.

עוד נטען כי נוכח גילו הצעיר, וכן בהמשך לאמור בתסקיר שירות המבחן, קיים אלמנט שיקומי של ממש שיש להביא בשיקולים, וכי לאחר ששהה במעצר ראשון בחייו במשך כשבועיים הדבר הותיר בו צלקות ותרם לשינוי בחייו, וכעת יש לקבל את המלצות שירות המבחן.

בנוסף נטען כי יש לקחת בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, ולכך שהנאשם לא הכיר את המתלונן, העבירה בוצעה באופן ספונטאני, ועד היום הנאשם משלם מחיר כבד על מעשיו.

לעניין הנזק שנגרם למתלונן בשינוי, נטען כי הנזק האמור לא הוכח בתעודות רפואיות, וכי המתלונן אינו "מתלונן" כהגדרה, אלא נפגע עבירה שכן לא הגיש תלונה במשטרה, וכי למתלונן יש אשם תורם ממשי עם השתלשלות האירועים וסיומם הטרגי בשלב שלאחר מכן בדקירה, אולם אין לייחס את האמור לנאשם שכן אין לו כל זיקה לאירוע הדקירה כאמור.

לעניין מתחם הענישה, הוצע מתחם הנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר, והודגש כי לאחר תיקון כתב האישום המדובר בעבירה שהיא אף בסמכותו של בית משפט שלום.

ב"כ הנאשם עותר לקבלת המלצת שירות המבחן. ההמלצה היתה הטלת של"צ, פיצוי כספי וצו מבחן.

הנאשם אמר כי הוא מצטער על מעשיו והוא למד מהאירוע, וכי לא היה מדובר באירוע מתוכנן.

5. העבירה אשר ביצע הנאשם חמורה, ומבוצעת היא בנסיבות מחמירות, ובמסגרתה במקום בילוי תוקף הוא אחר בалиמות, תחילה בעצמו ולאחר מכן בצוותא חדא עם אחרים וגורם לו נזקים וחבלות.

בביצוע העבירה, פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על כבוד האדם, שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה על הגוף, והביטחון הציבורי והאישי.

העבירה החמורה והחבלות אשר גרם הנאשם למתלונן, מחייבות ענישה מוחשית, ולענין זה ראה ע"פ 3427/13 פאדי היב נ' מדינת ישראל (31.7.2013), שבו הדגיש בית המשפט העליון את החשיבות בהשתת ענישה מרתיעה על עבירות אלימות, כאמור:

"בית משפט זה חזר פעמים רבות על החומרה הרבה שבעבירות אלימות ועל הצורך למגר את תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית (עיינו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 [פורסם בנבו] (10.11.2009); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (02.02.2011); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (16.08.2007) - חומרה זו מצדיקה ענישה מכבדה"

וכן ראה ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (2.2.2011) (הגם שבו מדובר היה בשימוש בסכין):

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה. פעמים לא מעטות מעורבים באירועים אלימים דווקא צעירים ואפילו קטינים. אכן, לא ניתן להתעלם מעובדת היות הנאשם קטין אשר כל עתידו לפניו, ויש להתחשב בכך, לטעמי, במסגרת גזר הדין. עם זאת, לא יהיה בעובדה זו בהכרח למנוע הטלת מאסר בפועל על אותו קטין אם נסיבות העבירה ושיקולים נוספים יצדיקו זאת. יש לזכור כי באירועים אלו גם הנפגעים הם לעיתים קרובות קטינים אשר חייהם עלולים להשתנות ולהיפגע באופן קשה כתוצאה מהאלימות שהופעלה נגדם. גם על קטינים אלו, ועליהם בראש ובראשונה, מחובתו של בית המשפט להגן."

6. ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה הנע בין של"צ לבין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, וב"כ הנאשם טען כי מתחם זה מתחיל אף במאסר מותנה בלבד.

לטעמי מתחמי הענישה, הן זה אשר נטען על ידי המאשימה והן זה אשר נטען ע"י ב"כ הנאשם הינם חורגים לקולא מזה ההולם בנסיבות המקרה.

על מתחם הענישה לבטא גם את החומרה בנסיבות ביצוע העבירה, את התקיפה האלימה אשר המשיכה גם בצוותא חדא ואת תוצאותיה, ואת הצורך במלחמה בעבירות האלימות.

בע"פ 8912/13 מדינת ישראל נ' יצחק טל (13.2.2014) המשיב 2 נקט באלימות תוך שימוש בידיו בלבד (בעוד שמשיב 1 השתמש בחפץ חד). בית המשפט המחוזי קבע למשיב 2 מתחם עונש הולם הנע בין חודשי מאסר אחדים לשתי שנות מאסר בפועל, וגזר עליו 5 חודשי מאסר על דרך עבודות שירות. בית המשפט העליון לא התערב בגזר הדין בענינו של משיב 2 זה.

בע"פ 3427/13 פאדי היב נ' מדינת ישראל (31.7.2013) המערער יחד עם שני אחיו היכו את המתלונן באופן שגרם לחבלה באפו ולשפשופים בשפתו, על רקע סכסוך. על המערער נגזר ע"י בית המשפט המחוזי מאסר בפועל למשך 6 חודשים לאחר קביעת מתחם עונש הולם הכולל מאסר בפועל בין 6 ל - 12 חודשים.

בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם אשר קבע בית המשפט המחוזי הולם את העבירה בנסיבות בהן נעברה.

בית המשפט העליון מדגיש את החומרה בעבירות האלימות ואת הצורך למגר את תופעת האלימות, תוך סקירת פסיקה ומתחמי ענישה :

"נציין עוד בהקשר זה כי גם לגופו של עניין נראה לנו שמתחם העונש, אשר נקבע על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד - הולם את העבירה בנסיבות שבהן נעברה. בית משפט זה חזר פעמים רבות על החומרה הרבה שבעבירות אלימות ועל הצורך למגר את תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית (עיינו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 [פורסם בנבו] (10.11.2009); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (02.02.2011); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (16.08.2007)) - חומרה זו מצדיקה ענישה מכבידה. איננו מוצאים איפוא החמרה יתרה במתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי הנכבד ביחס לעבירה ולנסיבות שפורטו בכתב האישום. למקרים דומים שבהם נפסקו עונשים בתוך מתחם הענישה הנ"ל או חמורים ממנו, עיינו: ע"פ 1353/13 חמודה נ' מדינת ישראל, פסקאות ג', ט' ו-ל"ג [פורסם בנבו] (27.06.2013) - שם נקבע

**מתחם ענישה של 8 עד 16 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות תקיפה בצוותא
בנסיבות מעט חמורות יותר מאלו שבמקרה דנן; רע"פ 2114/13 אל האדי נ'
מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.03.2013) - שם נגזר בנסיבות דומות עונש
של שישה חודשי מאסר בפועל (לצד עונש מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי
למתלונן משמעותי בהרבה מזה שנפסק כאן). כן השוו: ע"פ 7519/02 עלי נ'
מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.09.2002) - שם השמיע בית משפט זה
ביקורת על קולת העונש שנגזר בנסיבות קרובות לאלו כאן (6 חודשי מאסר
לריצוי בעבודות שירות), אך לא התערב בעונש, בהיעדר ערעור מטעם המדינה;
רע"פ 4689/07 בוקאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.09.2007) - שם
דובר בנסיבות חמורות יותר מאלו שבמקרה דנן, אך גם בענישה קשה יותר באופן
משמעותי."**

לאור נסיבות ביצוע העבירה, בשים לב לאלימות, נסיבות ביצועה לרבות בצוותא חדא והנזקים בעקבותיה, אני מוצא כי מתחם העונש ההולם כולל מאסר בפועל בין 3 ל - 12 חודשים.

7. הנאשם יליד 1994 והוא נעדר עבר פלילי ובעניינו הוגש תסקיר שירות מבחן, אשר לא יפורט מפאת צנעת הפרט למעט האמור להלן.

כעולה מהתסקיר, הנאשם בן 19, היה חייל בשרות חובה אולם כיום אינו בשירות פעיל, ועובד בעסק עצמאי של אביו.

מהתסקיר עולה כי הנאשם מודה בביצוע העבירה, ולדבריו מעשה התקיפה נעשה ללא מחשבה ומתוך דחף אימפולסיבי שמקורו בקנאה ופגיעה בכבודו, והביע צער על המעשה, אך מתקשה להכיר בפגיעה שנגרמה למתלונן וניסה להמעט מחומרת העבירה.

שירות המבחן התרשם כי המדובר באדם צעיר בעל תפיסה עצמית חיובית, זוהו קושי להתמודד עם מצבים קונפליקטואליים. עוד התרשם שירות המבחן כי תהליך התפתחותו היה במסגרת קשרים עם חברה שולית, אולם הצליח לשמר מערכת ערכים נורמטיבית, אך קיים עדיין סיכון לחזרה על מעורבות פלילית, כאשר ההליכים המשפטיים מהווים גורם מצמצם לסיכון.

נוכח גילו ונכונותו, שירות המבחן סבור כי ישנה חשיבות לשלבו בטיפול לצורך צמצום סיכון בביצוע עבירות בעתיד, וממליצים על הטלת צו מבחן למשך שנה, וכן על הטלת צו של"צ בהיקף של 160 שעות, וכן פיצוי כספי למתלונן. לעניין שאלת ההרשעה, שירות המבחן ציין כי נוכח עברו וחומרת העבירה דנן, אין הם ממליצים על ביטול ההרשעה, ובעקבות זאת ב"כ הנאשם 2 חזר בו מהבקשה.

8. בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כמפורטות בתסקיר לעיל, ניכר כי יש מקום ליתן משקל לשיקולי השיקום, שכן הנאשם, צעיר לימים, נעדר עבר פלילי, הביע חרטה במעשיו והודה בהזדמנות הראשונה, וניכר כי מנסה הוא לאמץ דרך

חיים חדשה תקינה ונורמטיבית.

יחד עם זאת, אינני מוצא כי שיקולי השיקום, בעניינו של הנאשם, הינם במידה אשר יש בה כדי להביא לירידה אל מתחת למתחם העונש ההולם. משיקולי השיקום תהיה הענישה ברף התחתון של מתחם העונש. הענישה המוצעת על ידי שירות המבחן בדמות צו של"צ הינה ענישה אשר אין בה ביטוי ראוי לחומרת מעשי הנאשם.

כן יוטל על הנאשם מאסר מותנה, ולאור הענישה לא ראיתי מקום למתן צו מבחן.

בנוסף לאור הנזקים אשר גרם הנאשם למתלונן, יש להורות על פיצוי.

נוכח חו"ד החיובית מטעם הממונה על עבודות שירות, המאסר אשר יוטל על הנאשם ירוצה בדרך של עבודות שירות.

לאור האמור, אני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

מאסר בעבודות שירות - מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים, ממנה יופחתו ימי מעצרו מיום 5.6.13 עד יום 17.6.13. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. הובהרה לנאשם חובתו לבצע את עבודות השירות, ובמידה שלא יעשה כן ניתן יהיה להמירן בעונש מאסר בפועל, וכך גם יוכל הממונה לפי שיקול דעתו, היה וימצא קיומה של עילה לכך.

הנאשם 2 יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות ביום 7.5.14, במקום כמפורט בחוות דעת הממונה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על עבירה לפיה הורשע.

פיצוי - הנאשם 2 ישלם למתלונן ע.ת. 16 פיצוי בסך 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום והשני תוך 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי הכתובת שבכתב האישום. יש למסור במזכירות את הפרטים להעברת התשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ז אדר ב תשע"ד, 19/03/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 6

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לאור ההסכמה אני מורה כי ככל שקיים פיקדון לזכות הנאשם 2 במסגרת הליך זה או הליך המעצר הקשור אליו, הרי שסך 2,500 ₪ מהפיקדון האמור יועברו עבור התשלום הראשון משני התשלומים של הפיצוי.

יתרת הביטחונות תישאר להבטחת ביצוע עבודות השירות.

מעבר לכך אינני מוצא מקום לשינוי בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר ב תשע"ד, 19/03/2014 במעמד הנוכחים.